

Můj první 84. Hronov - den šestý

Na rozvrhu mám jen dvě představení tak to bude relax day...

Pořád slýcháme, že krize nastává třetí den, na JH na ni není čas a pokud si vzpomínám, tak třetí den byla neděle, my měli pěkně napilno a bylo to bezva. Podle rozvrhu jsem šestý den měla jen dvě představení a to ještě v čase, kdy bych si mezi jednotlivými mohla zaběhnout maraton (tedy, kdybych se jmenovala Alena Peterková a byla držitelkou rekordu ČR – čas 2:27), jen si nejsem jistá jak by to pak vypadalo s mým soustředěním na divadlo:-).

Den začal podle plánu, na semináři jsme měli rozbor her *Pochyby* a *Revizor*. Již včera jsem psala, jak **Pochyby** zasáhly nejen mne, ale jak jsem zjistila i mé kolegyně a ty, na rozdíl ode mne, jsou velmi zkušené profíci amatérského divadla. Takže ještě jednou **Pochyby byly to nejlepší, co jsem na mém prvním Jiráskově Hronově viděla.**

Dalším dílem, o kterém jsme se bavili byl **Revizor**, celkem se mi představení líbilo a těch pár maličkostí, které jsem zaznamenala jako rušivé mi nepřipadaly jako nějak významné. Od mých kolegů jsem však najednou slyšela, jak problematické představení to bylo, jak se hercům nedařilo, že hráli jako svázaní, nepřesvědčiví... dokonce jako bez srdce! Byla jsem z toho fakt zmatená a pak se vše vyjasnilo, ve středu se hrála dvě představení **Revizora** a já viděla to večerní a kolegyně odpolední. Občas se prostě představení nepovede, těch důvodů může být nepočítaně a tak Vás prosím, pokud jste četli reakce na **Revizora** z odpoledního JH, nenechte se zmást, jsou opravdu dobří a v úterý to byla jen výjimka.

A teď už ke středečnímu programu, jako první byl **Dlouhý štědrý večer**, který předvedlo **Divadýlko na dlani**. Prostor jeviště zvládli myslím velmi dobře, ačkoli bylo znát, že obvykle hrají v jiném prostředí. Určitě bychom mohli nalézt místa pro zlepšení, ale celkově si myslím, že se zadařilo. Hra je, myslím, velmi dobře napsaná, na jednom dni v roce ukazuje proměnlivost času, stabilitu rodinné kultury i důsledky vnějších vlivů na historii jednoho rodu. Inscenace nutila diváka zapojit i svou fantazii, vtáhla jej do děje a donutila prožít si spolu s hrdinou dlouhý štědrý večer.

V podvečer jsem měla naplánované divadlo **Kámen** a jejich inscenaci **Mamut mamut**. Věděla jsem, že to nebude jen tak. Divadlo **Kámen** jejich pověst předchází... Asi tak po deseti minutách jsem začala čekat na přestávku. Ta nepřicházela a nakonec bylo jasné, že ani nebude a já si na vlastní kůži ověřila genialitu Járy da Cimrmana a jeho poučku o divadle „Nedělat přestávku, jinak utečou“. Ještě než ale bylo jasné, že přestávka nebude jsem se sama sebe ptala, co bych udělala, kdyby přestávka byla? Skutečně bych odešla? Skutečně bych se nechala ochudit o závěr divadelního představení? Nechala bych si ujít příležitost vidět „...lehce disharmonické business drama o určité řešitelnosti dezorientace...“? **Mamut mamut** rozhodně není jednoduché představení. Mnozí diváci se bavili a to zcela přirozeně. Pokusila jsem se dívat na jeviště ne jako na umělý útvar, ale jako na útržky života, který bych mohla pozorovat kolem sebe. Co kdyby někdo pozoroval mne a mé kolegyně v práci v našem byznysu, nemyslel by si o nás totéž co já o divadle, které se snažím pochopit? Dnešními očima musím říct, že jsem ráda, že nebyla přestávka a já mohla představení vidět až do konce, nevím, zda půjdu na **Kámen** znovu, i když pokud bude příležitost...

Alice Formánková